

Б Ю Л Е Т Е Н Ї

— Т. П. ОУН у В. Б. —

Ч. 6 /112/

Рік XX

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ДОРОГІ ПОДРУГИ І ДРУЗІ!

Празник Христового Воскресіння є найбільшим святом християнського світу, святом безмежної радості у сповненні божественного чудопостання із мертвих Сина Божого, Ісуса Христа. У сповненні воскресіння Христового утверджена віра в Єдиного Бога, в Трьох Божих особах і надія для вірного Богові люду на його відкуплення і спасіння завдяки найбільшій жертви, яку прийняв Ісус Христос своїми муками, терпіннями і смертю на хресті, з якої у тріумфі Великодня воскрес.

Одушевлений радістю християнський люд, а між ним головно український нарід щороку величаво відзначає це чудо-воскресіння, випливаючи протягом століть чудовий обряд і звичаї, що дають такі, навіть не до описання веселі й щасливі настрої, що навечно утриваються в пам'яті та благородно діють завжди, а зокрема у важких хвиликах життя людини. Тому кожна людина, лави організованих людей, нарід з відкритою душею йдуть на зустріч Великодня з метою духової оновки, зачерпуючи у багатстві його символіки утвердження віри, віри в Божу Правду і справедливість, переконання в успіх ідеалізмом сповитої роботи, а в прикладі життя, страстей і воскресіння Христового видно і наш шлях прямкування до мети, який ми обрали собі волею Царя Христа для нашої національної місії в рядах членства ОУН безкорисно, сповнені ідеалізмом служити Україні, змагаючись за її державницьке життя, значить за правду і справедливість Божу.

Божий закон велить про рівність й рівноправність між народами, а тому Бог благословить й освячує наш змаг за здобуття волі і державности України, благословить наш труд і жертву повсякчас і веде нас твердим шляхом життя до осяяної мети — до тріумфу державности України, як наслідок Божої волі і справедливости, як наслідок Божої волі і правди був тріумф Христового Воскресіння.

Дорогі Подруги і Друзі!

Йдучи цього року на зустріч Великодня з відкритою душею для християнської оновки, відкримо наші серця на оновку нашого ідеалізму, жертви, прагнень й активности, як членів незборимої ОУН. У символах життя, страстей і воскресіння Ісуса Христа черпаймо і сповнюймося силами до праці, охотою до роботи, віром в єдиноправильність нашого шляху боротьби за визволення України, жертвенністю, щоб не бракувало Організації ресурсів до ведення затяжного, справедливого й успішного змагу і незнищимою надією в остаточний успіх нашої борні, бо з нами Бог, з нами Його Син, Ісус Христос, який Воістину Воскрес, а своїм воскресінням доказав сповнення Божої Правди і тим провіщує сповнення Божої Правди і справедливости відносно України, сповняючи нас заповістями:

ХРИСТОС ВОСКРЕС — ВОСКРЕСНЕ УКРАЇНА!

Великдень 1984 р.

Тереновий Провід ОУН
Великої Британії.

І. КОВАЛЬСЬКИЙ.

Дорогі Подруги й Друзі!

У програмі сьогоднішньої відправи Активу ОУН відведено, як нормально, окреме місце для пропозиції і з'ясування найактуальніших питань з ділянки політики нашої Організації на українському полі. Ця сторінка праці нашої Організації важлива тим, що вона має до діла з народом, в нутрі якого діють різні світоглядно-ідеологічні, політичні та соціальні, а в тому й культурні та побутові прямування, що можуть сприяти боротьбі того народу за волю та державність, або тій боротьбі перешкаджати, а принаймі в деяких крайностях – таки прямо діяти проти самої ідеї визволення та державности, як і конкретної боротьби за цей ідеал. Тому завданням кожного члена ОУН, кожного симпатика й організованого прихильника та кожного члена юнацької сітки вище 16 року життя є постійно інтересуватися внутрішньою політикою нашої Організації, вивчити постанови Великих Зборів ОУН під цим аспектом, внутрішні інструкції та вказівки, студіювати на цю тему журнальні і газетні статті, а зокрема книжкові видання, розвідки на теми історичні, літературні, культурні тощо, бо тільки цим шляхом можна дійти до глибшого розуміння сутності того доволі складного завдання.

Вихідною точкою нашої Організації в питаннях напрямку, форми та змісту в постановці внутрішньої політики є засада мобілізації широких кругів українського суспільства на фронт активного й безкомпромісного змагання за здійснення ідеї Української Самостійної Соборної Держави. Практичне здійснення тієї засади пов'язане з усіма формами суспільного життя, включно до виховної ділянки праці над молоддю і старшими, і включно до змісту, а часто і до форми національних свят чи обрядових роковин. Перший і найважливіший етап такої політики – це дбання про те, щоби, безотгляду на обставини, українська людина виростала в душі національного патріотизму та щоби вона, будучи патріотом, гуртувалася у тих організаціях, які духово і суспільно, або політично стоять на позиціях української державности та боротьби за неї. Другий етап – це активна праця усіх по спроможностях українських згромаджень у тому напрямі, щоби кожна нагода внутрі нашої нації і в її положенню під чужою владою і кожна нагода на міжнародному полі були завжди і повсякчасно використовувані в ім'я самобутности й державности.

Але конкретне українське суспільне життя не є сьогоднішнім, тому сьогодні треба радше пам'ятати про етапність відповідної дії на внутрішньому полі, але діяти так, як того вимагають обставини. Тепершні обставини такі, що дозволяють сказати, що немає багато неовідомих українців під національним оглядом. Але ще багато є таких свідомих, що або не знають що з тією свідомістю зробити, або не відчують чи не вірять у спроможності нації, а тому не мають моральної сили стати відкрито і безкомпромісово на змагання з дійсністю, хоч у своїй душі відчують, що без того змагання волі не досягнути.

Під сучасну пору український політичний світ поділений на три доволі виразні табори: табір просоветський, що не уявляє собі України незалежною та державною; табір угодовецький, що волів би бачити Україну самостійною, але – не вірючи у власні сили народу, або перенаголошуючи силові спроможності ворога

України, або узалежнюючи наше національне визволення від інтервенції сторонніх сил - вертиться у лабіринтах угодовецько-федералістичних прямувань з надією, що одного разу Москва здемократизується, дасть нашому народові кращі конституційні права, що їх колись можна буде використувати для того, щоб усамостійнитися. Дуже добру ілюстрацію тому напрямкові подав перед кількома роками Український Демократичний Рух, що об'єднує під цю пору на одній платформі ліві відділи УРДП, УНДО, УСП, велику частину ОУН та до якого ідейно прилягає, хоч про це не говорять відкрито, також ОУНп. Виступаючи публічно проти "Принципів української зовнішньої і внутрішньої політики" проголошених рев. ОУН і УНР, це угруповання, відкликаючись до деяких проявів у відкритому русі спротиву в Україні, а зокрема до його намагань діяти в УРСР з легальної бази у формі офіційної опозиції проти Москви і її наставників на Україні, прямо заявило, що їм самостійницькі та безкомпромісові позиції ОУН і УНР не підходять, що Україна може визволитися тільки еволюційними методами, а тому зараз можна розумно говорити і змагатися за конституційні полекші в УРСР, а не за визволення.

Боротьба в нутрі українського народу двох концепцій - концепції державницької і концепції федералістичної - річ стара, сягаючи початків культурного відродження у XVIII ст, або й ще глибше в давнину - до Гетьманщинилівобережної і Гетьманщини правобережної. Новим під сучасну пору в тій ділянці є те, що навіть після таких трагічних під цим оглядом зрушень, як 1917-1921 рр. і після важкого досвіду в 1929 - 1933 рр, що навіть після такого героїчного етапу змагань за УССД, як це було в 1941 - 1953 рр., ця федералістична концепція далі живе і далі ділить народ на борців за УССД і сторонників змодернізованої УРСР.

Все це, що ми зараз бачимо в США та що руйнує донедавно майже непримиренну поставу української діаспори до більшовицької Москви, що перекидається на українську Європу і що дуже поважно зависло над СКВУ, УЖКА, КУК, КОУГЦУ, НТШ, УВУ, що розділило Помісну УКЦ та що практично спараліжувало під деякими аспектами УАПЦ - це прямі або посередні наслідки того роздвоєння та посиленої акції федералістів опанувати ідейно й організаційно організований український світ. Щоб це досягнути - їм необхідно здискредитувати морально й ідейно нашу революційну ОУН, а щоб це досягти - треба знівечити один із найсвітліших її етапів, етап боротьби ОУН, УПА, УГВР і АБН проти гітлерівських і московських наїзників від 1941 до 1953 рр. Період у тій акції веде ОУНп зі своїм журналом "Самостійна Україна" на чолі та при активній моральній і матеріальній піддержці своїх мімікрів у УНС та інших у т.зв. братніх союзах.

Активне протиставлення тій найновішій зміновіховщині і остаточне переломання організованої ними напасті - це наше дуже важке й принципове завдання.

І тут до голосу приходять практичне питання: що робити і як це досягнути? Наша відповідь така: не ховати голови у пісок, не хриштятим, що про нас заговорять противники та вороги, але здецидовано продовжувати працювати й боротись по лінії здійснювання концепційних заłoженнь і практичних завдань українського націоналістичного руху під прапором рев. ОУН. Зокрема наш громадський пресовий орган "Українська Думка" потребує працювати в тому напрямі у всіх відношеннях, вистирігаючись компромісових позицій мимовільним відсуванням від драстичніших питань, а чи недоглядом у підборі авторів чи матеріалів. СУБ, СУМ, ОБВУ, ОУЖ, СУВВ, УСГ та інші пожвавлені працею на своїх партикулярних відтинках, виявами безкомпромісової національної свідомості й

патріотизму, а втому і поглибленим відчуттям дійсності повинні зрівноважено, але резлютивно протиставитись усяким проявом пульверизації минулого ОУН, УПА і УГВР як синонімів також революційних метод змагань та фактичних організаторів того рода політики й праці раніше і тепер. Приспішувати інтеграцію поколінь у практичній громадській і політичній роботі, бо ця нова зміновиховщина наставлена і запопадливо працює в тому напрямі, щоб вмотати в свої тенети ще достатньо недосвідчену молодь. Ніякий член нашої Організації не має права сприяти негативному розвитку відносин необдуманими висловами, мовляв, інтегруючи молодь, ми не робимо того в ім"я збереження СУБ, СУМ тощо, але щоб вони працювали для України, або - наколи українська мова на перешкоді, переведім наші видання на англійську мову. Всі наші установи, включно з нашою ОУН, не постали самі для себе, але для того, щоб цю боротьбу організувати і її повсякчасно сприяти. Свідоме чи несвідоме поступування в напрямі занепаду заслужених установ рівнозначне із занепадом широкої організованої акції в діаспорі й на Україні та змарнуванням потенціалу сотень-тисяч людей під національним оглядом. Одна, дві чи скільки б там не було літєплих статтей в англійській пресі волі українському народові не принесе, хоч під інформативно-пропагандивним оглядом може багато допомогти. Постава народу чи його частини - це те, що не повинно полишати нас ні вдень, ані вночі. Бережімо себе, ровесників і молодші покоління, а почерез їх - громаду; за яку відповідаємо, перед помилками й ваганнями в минулому., світ, у якому живемо, не має сантименту до кволої, безідейної, нерішучої людини чи народу. Москва комуністична чи ліберальна волі й державности Україні не дасть. Це треба здобути працею і кров"ю. Продовжуймо ріст самобутної під кожним оглядом української людини де це не було б!

XX
XX
XXXXXX

НЕВМИРУЩІСТЬ ІДЕАЛІВ СОБОРНІСТІ

14 і 15 березня 1939 - пропам"ятні дати в історії не лише Карпатської України, але усього українського народу. Уряд Карпатської України, а чергового дня її Соїм проголосив у Хусті державну самостійність Карпатської України, схвалив конституцію новоствореної держави і вибрав о. д-ра Августина Волошина її Президентом.

Після схвалення приєднання Карпатської України 21 січня 1919 р. в Києві - це чергова світла дата в українській історії, зокрема окраїнних земель України, які не зважаючи на довгі століття окупації під ворожими наїзниками, zostалися вірні українській національній ідеї, зберегли свою українскість у постійній боротьбі з окупантами.

Акт проголошення державної самостійности Карпатської України з усіма атрибутами соборницького характеру, був дійсно героїчним актом тієї вітки нашої нації.

Але чорні хмари збиралися над чудесною українською землею. Німеччина, Росія і Польша затривожилися. Німеччина мала свої далекойдучі колоніяльні пляни щодо українських земель, як теж не хотіла зражувати Росію, з якою плянувала таємно пакт неагресії.

Росія лякалася так, як Польща, щоб промені волі з Закарпаття не проникали на центральні й східні українські землі; Польща боялася за Західньо-українські землі.

Німеччина домовилася з Угорщиною, а Угорщина Горті - з Польщею, яка вислала свої диверсійні відділи в Карпатську Україну. Польща Бека-Ридза Сміглого напала на Чехію, щоб і собі загарбати ласий кусок, не враховуючи, що через декілька місяців жде її ще гірша доля.

У цій страшній ситуації Карпатська Україна не капітулювала, але Карпатська Січ збройно обороняла державність соборними силами, зокрема ж з Західньо-Українських Земель. Масові демонстрації у захист державної незалежності на ЗУЗ засвідчили всенародню солідарність з братами Карпатської України. Чесленні і визначні воїни ОУН із ЗУЗ пройшли підпільними шляхами вже раніше на Закарпаття, на чолі з Романом Шухевичем і Зеноном Коссаком.

Полковник Михайло Колодзінський із ЗУЗ, військовий теоретик, довгочасний військовий референт КЕ ОУН на ЗУЗ, разом з Романом Шухевичем і Зеноном Коссаком творять наспіл з місцевими революціонерами збройну силу Карпатської України. Почався нерівний бій з мадярськими наїзниками Горті і диверсантами Польщі Бека і Сміглого. Полк. Михайло Колодзінський і Зенон Коссак, революціонери з ЗУЗ, поруч героїчних борців з Карпатської України в рамках Карпатської Січі, гинуть на полі слави за волю Карпатської Землі - за волю України. У розмові з німецьким консулом на вимогу "капітулювати" Зенон Коссак, один з найбільших героїв ОУН, відповів: "У нашому словнику такого слова нема"!

Карпатська Земля червоніла від крові самостійників-соборників України; залишилася невмируща легенда нерозривності усіх земель України, усіх віток української нації.

Роман Шухевич цю невмирущу легенду продовжав в ОУН-УПА.

Державний АКТ 14-15 березня 1939 і збройна боротьба Карпатської Січі - це були перші антинімецькі, антинацистські виклики української нації. Він протиставлявся концепції "нової Європи" нацистів, тобто германської расистської імперії рабів. Не меншими ворогами Карпатсько-Української Державності були москалі, як узагалі ідеї суверенітету української нації. Тому з їхніх рук загинули президент Августин Волошин / вкінці другої світової війни/, численні члени Союму, учасники визвольної боротьби проти мадярського й польського наїзників.

Погиблі в бою з наїзниками провідні члени ОУН полк. М. Колодзінський-Гузар і Зенон Коссак - засвідчили разом з тисячами інших погиблих карпатських січовиків Закарпаття нерозривну єдність соборної української нації в її боротьбі за УССД.

Українська Суверенна Соборна Держава присвічуватиме незмінно усім борцям за волю України, усім українській нації, а геройська боротьба Карпатської України, яка відкинула капітулювати перед мадярськими наїзниками Горті й "рекомендаціями" нацистських союзників Гортія - буде надхненником для майбутніх поколінь бути вірними до загину ідеї УССД.

Сини Карпатської України в рядах ОУН-УПА під проводом Романа Шухевича і Степана Бандери продовжували боротьбу проти наїзників і вкрилися безсмертною славою теж у рядах ОУН-УПА. Герої Карпатської Січі добре прислужилися ідеї Української Національної Революції, якої прапороносцем залишилася незмінно понині революційна ОУН!

СЕМЕН ВИСОЧАН

ДО ПРОБЛЕМ ТА АКТИВНОСТІ ГРОМАДСЬКОГО СЕКТОРА.

Кожний із нас тут присутніх сьогодні повинен усвідомити собі яке важливе завдання має кожний сектор нашої діяльності, а зокрема сектор громадський, який опертий на широкі круги громадянства мавби в кожному випадку гарантувати нам успіх та правильне ставлення справ, які є перед нами, як організованою спільнотою, яка повинна давати напрям і вказувати шлях до здійснення тих завдань, які поставили перед собою в оновленій формі ОУН на послідному Великому Зборі. Ми як рух збагатилися в найновіші документи, а в парі з тим розроблену тактику та стратегію визвольної боротьби, революційного руху, який мавби принести розв'язку питань, що їх ставить теперішній час, в змагу за нашу УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВНІСТЬ!

Нам також потрібно усвідомити, що якраз в цей час, зв'язалися разом різні противні нам групи, для того, щоби в першу чергу поборювати нас, протиставитися нашим визвольницьким концепціям, очорнити якнайгірше наш рух не лише серед української спільноти, а навіть і чужинців, для того щоби звести наш рух до малої групи із незначним престижем. І коли візьмемо уважно всіх наших противників, то побачимо дуже великі різниці між ними світоглядного та політичного характеру, але їх єднає одна ціль, їхня майже по звир'ячому наставлена ненависть.

Коли у наслідок нашої довголітньої, послідовної та витривалої праці нам випало виразно поставити САМОСТІЙНІ КОНЦЕПЦІЇ, і як визнавців цієї програми можемо рахувати також і багато визначних політичних діячів різних народів та держав, якраз в тому часі почалася нагінка на нас, дуже часто оперта на джерела ворожої Україні дізінформації, які може й недобачують цього, що заставляють та хотять змусити визнавати твердження ворогів Самостійности України.

Не є нашою виною, що ясність ставлення визвольних концепцій, точна і виразна програма, стратегія і тактика визвольного руху висунули на провідне та авангардне місце в боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу нашу організацію та її формації, але виною буде тоді, коли ми тих сподівань українського народу, що їх ставить на нас поневолена, але нескорена батьківщина не виконаємо, а на виправдання будемо подавати свій вік та втому через те, що займаємося малими забаво-побутового характеру справами, або коли нас опанує безділля та байдужність.

Подруги та Друзі! Думаю, що кожний із Вас спостерігає розвиток нашого суспільно-громадського сектора, кожний здає собі справу із того, що під цю пору маємо доволі трудний час, в деяких випадках бачимо оспалість, втікання від обов'язків, відсування полагодження справ на пізніше, що у висліді приводить до поглиблення труднощів, у висліді чого повстають недотягнення в клітинах наших організацій та установ. Запримічується виразніше брак піддержки починань та ініціатив, що частинно наші противники хочуть зарахувати як наші невдачі, та вказують на те, що ми маємо менше піддержки, як це було раніше серед українського громадянства.

Під цю пору на джені Великої Британії маємо цілу низку організацій, установ та товариств, які є діяльні в кожному більшому українському скупченні та осередку. Але треба признати, що

поза ними є такі в пропорції велике число тих осіб українського походження, які не належать до жодної української установи, товариства чи організації. Можна сказати, що навіть і серед нашого членства є одиниці, які не є членами тих установ чи товариств, які вважаються нашими легальними фасадами.

Коли брати під увагу поширення наших періодиків, це діло також під цю пору неприставляється добре. Ми ніколи не мали поставленого ідеально питання поширення часописів, журналів, а також і книжок, а тепер це представляється менше як задовільно.

До тих труднощів долучується ще також справи Помісної Української Католицької Церкви, де виразно видно намгання церковних чинників відложити питання полагодження невідрадного стану, який є у Великій Британії, через намагання Єпископа, віддалитися та не визнавати над собою юрисдикції Голови ПУКЦ Їх Блаженства Патріярха Моси́фа, та правильного становища, яке було заняте по-через вірних цієї церкви.

До цих загальних проблем входить також і той факт, що під цю пору українське суспільство на терені Великої Британії сильно змінилося, це частина відійшла, частина стала старшою, є також група, яка передчасно постарілася, але є велике число молоді, яка народилася вже на цих островах, старші річники є вже дозрілими громадянами та повинні брати на свої плечі обов'язки праці та піддержки всіми засобами. Ця молодша група нашого суспільства є доволі чисельною, вона вже переходить третину всього нашого тут поселення.

Коли хчемо говорити про політичний поділ, він майже йде по тій самій лінії що і громадський сектор, але коли в площині громадській, час-до-часу можна мати бодай про форму спільні заходи та виступи, наш політичний світ навіть немає цієї можливості, бо в дійсності для нас не лише не вигідно піддержувати контакт із деякими політичними групами, але попросту шкідливо, бо ми не можемо відійти від наших самостійницьких концепцій та державного думання, бо вже самий такий контакт буде нас самих заперечувати.

Маючи перед очима такий стан, а також вглибляючися в проблеми нашого громадського сектора, ми повинні ставити собі виразні завдання та змагати до активності на направлення тих окремих питань, які зарисувалися перед нашою спільнотою. Це потрібно робити нам всім, починаючи від поодинокого члена, по-через звена, станичні та Обласні Проводи, а координуючи та наголошуючи окремі справи на форумі Теренового Проводу, здійснювати це печерез Центральні Проводи наших установ, їхні клітини та доходячи до кожної української людини, незалежно від того, чи вона живе у більшому гурті українців, чи є на відлюдді. Нашою дивізою та гаслом повинно бути, боротьба та змаг за кожен українську одиницю, щоби вона була активною, мала бажання належати до українського суспільства та готова взяти на себе частину фізичних та матеріальних обов'язків.

Було вже сказано попередньо, що наші установи, тобто ті, до яких належать в першу чергу наші члени, симпатики та прихильники, є нашими легальними фасадами, нашим зовнішнім виглядом, а в парі з тим і мірилом нашої сили та впливу на українське суспільство. А це є дуже важливе, коли в суспільстві діють різні відосередні сили, які стараються брати навіть на український нарід вину за злочини поповнені Москвою.

Тому нашою настановою повинно бути уважний перегляд діяльності клітин та організацій, де в більшості є наші люди, або

точнійше кажучи, Організації Українського Визвольного Фронту - та старатися в членство залучити якнайбільше громадянства. Ми змагаємо до того, щоби кожний чи кожна українка належали впершу чергу до загального товариства-установи, а далі до тих товариств, які мають специфічне членство та окреслені завдання.

Треба звернути увагу на молодечі організації, це СУМ, Пласт та Українську Студенську Громаду. Треба пам'ятати, що молодечі організації мають бути виховним осередком, кузнем виховання твердих характерів та примірних патріотів нашої батьківщини, української нації. Молодечі організації є тільки засобом, а ніколи самоціллю.

Кожному із нас треба зревідувати свою настанову до українського друкованого слова, це в першу чергу передплачувати періодику та купувати українські книжки, а також їх уважно читати. Окрему увагу звернути на молодших читачів, бо це є дуже важливе у перспективі майбутніх років. Якщо не буде поповнення круга читачів, за рахунок молодших, то тоді ми будемо мати загальний упадок, зменшення числа часописів, їхніх тиражів, а в парі з тим буде маліти наш вплив на довкілля. Тому треба змагати, щоби ще тепер навчити тих, які або взагалі не знають української мови, або знають її недостатньо. Без знання української мови серед нашого суспільства буде зменшуватися поширення інформації про наші прояви в діяспорі, про життя та змаг наших братів та сестер на рідних землях.

За нами вже більше як вісім років витривалої постави та піддержки патріяршого устрою Помісної Української Католицької Церкви. Маємо замало священників - робляться старання щоби прибули на наш терен нові, дійсні священники, які несли б опіку над вірними. Але нам треба глядіти свідомо наперед і незражуватися деякими ускладненнями, але приймати це як нашу пробу витривалості. Нам треба бути приготованими на дальші труднощі і в ім'я нашої настанови, яку ми прийняли добровільно кілька років й далі змагатися за Єдність Церкви з народом.

Це може відноситися також і до тих, які належать до інших віроісповідань, а в першу чергу УАПЦ, чи також і ті, що належать до других. Змагати, щоби українські церкви оборонити від чужих нам впливів, які не є корисними для українського народу. Старатися плекати екуменізм та повну релігійну толеранцію, але відважно та розумно обстоювати історичні права на свободний розвиток.

Основною проблемою, а при тому дуже важною є справа включення молодшої генерації комплетно в русло організованого життя. Треба признати, що велика частина була в СУМ та Пласті, деяка частина перейшла білля молодечих організацій, але значна частина не була членами, так як не були учнями Шкіл Українознавства. Кілька тисяч вже переросло той вік, який найкраще підходить для виховання у молодечих організаціях. Коли ми маємо серед нас молодих, які походять із мішаних подруж, а вони і дальше одружуються із не-українцями, це значить, що вони чимраз більше віддаляються від нашого суспільства. Щоби знайти розв'язку, причини меншого зацікавлення молодших загальними справами, знайти причини їхнього неухважного ставлення до українських установ та організацій, Центральні Органи СУБ улаштовують Зустрічі із молодшими, але це не дає бажаних успіхів. На це складається кілька причин, важливішими із них є: -

- 1/ Байдушність Управ Відділів СУБ, які не повідомляють та не заохочують молодших,
- 2/ Із сторони молодих /так, як це часто і ми самі робимо/ є докори, що це задовго уводиться їх в ці справи, ще другі твердять, що запізно.

- 3/ Наше Юнацтво, а також молодші члени не включаються в дискусію, а коли навіть і включаються, то чомусь із незрозумілих причин піддержують ті голоси, які звичайно є проти нас та нашого руху.
- 4/ Не дають відсічі тим елементам, які мають деструктивні думки та погляди, а тим самим заставляють себе прибирати позицію пасивних учасників.

Цьому питанню треба присвятити більше уваги і власне кожний Провід Українського Товариства, організації, до яких Молодь повинна вступати, повинні уважно проаналізувати та встановити причини. Зокрема це треба зробити у відношенні молодечих організацій, де видно зменшення діяльності в першу чергу через те, що тепер є манше доросту, а друге навіть із тією молоддю, яка є в СУМ та Пласті не провадиться регулярної виховної праці, та не вишколюється їх постійно до праці на різних становищах. Треба звернути увагу на мандруючу Молодь, яка через студії, працю та другі причини залишає громади де вони вирости, але по дорозі губляться. Це в майбутньому може мати дуже негативний вплив на дальший розвиток нашого організованого життя.

Через малу діяльність молодечих організацій, створюються різні окремі гуртки молодих, які діють у замкнених гуртах, але це не лише підриває діяльність існуючих організацій, але робиться їх ревалізаційними осередками, де в більшості гуртуються неприхильні нам особи.

Для тих наших молодих друзів й подруг, повинно бути засадою жити разом із молодими, із ними зустрічатися, своїми примірами, розмовами та поведінкою мати вплив на молодь, щоби вона була активними учасниками нашого організованого життя. Треба наголосити, що обов'язки старших й молодших є такі самі, обов'язок належати й піддержувати фізично та матеріально мають однаково і старші та молодші. Потрібно змагати, щоби молодші були присутніми на святочних академіях, демонстраціях, доповідях, а також щоби їх не бракувало серед жертводавців на різні цілі. Старатися включувати молодших в Управи Відділів, Гуртків, Осередків - доручувати їм окремі справи.

Коли можливо є виправдане в малих чисельн^о громадах, що одна і та сама особа має кілька функцій, в кожній організації одна функція, то коли беремо до уваги більші громади, а ще при наявності більшого числа нашого членства, старатися розподілити так обов'язки, щоби кожна активну людину обтяжити одним обов'язком.

Подруги й Друзі! Наша зустріч відбувається після Четвертого Зізду Світового Українського Визвольного Фронту, Конгресу СУМ та Четвертого Світового Конгресу Вільних Українців. Терен Великої Британії був заступлений делегаціями в числі 28 осіб наших членів та нам прихильних осіб. Загально із нашого терену було понад 35 осіб.

Час під цю пору є дуже важливий, бо українське питання набирає ваги та важливості на міжнародній арені, українськими проблемами цікавляться державні мужі, які своїм словом та присутністю визнають концепцію самостійності України. Мусимо також пам'ятати, що на нас йде посилений наступ російського комунізму, а в парі з тим діють відосередні сили, які своєю діяльністю хочуть звести на манівці непередрішенства та партократії. Це все заставляє нас скріплювати наші ряди і пам'ятати, що від нас залежить дальший розвиток суспільно-громадського життя у Великій Британії. Будьмо творцями нашої дії і чинів!

НАШІ ЗАВДАННЯ В 1984 р. НА ВІДТИНКУ ІДЕОЛОГІЧНОЇ БОРОТЬБИ.

I/ Внутрішньо-організаційні завдання:

- 1/ Зорганізувати і відбути конференцію-відправу з референтами СІБ на нашому терені з участю Референта СІБ Гол.Проводу.
- 2/ Керівник СІБ Головного Проводу відбуде поїздки по нашому терені для зустрічі з орг. активом, а також в міру можливостей з доповідями для загалу громадянства.
- 3/ Треба звернути особливу увагу на скріплення чи відновлення сітки кольпортерів наших видань. Кожна Станиця повинна мати окремого кольпортера.
- 4/ Скріплення сітки дописувачів до Бюлетеня ТП.

II/ Протидія на "культ-обмін".

Тенденції відновити мирну козистенцію на Заході з російською імперією посилюються, тому ми мусимо при кожній нагоді реагувати на спроби навязування контактів по цій лінії. Кожна яскрава колаборація українців з київською агентурою Москви по лінії культ-обміну мусить бути поборювана переконливим і негайним реагуванням на такі спроби.

III/ Масові акції:

Наш рух останнім часом трохи послаб на еміграції саме тому, що ми замало ініціюємо і проводимо масові акції. Масові пропагандивно-виховні акції мають великий мобілізуючий вплив на нашу молодь, мобілізують суспільство до виступів проти опортунізації, а також мають добрий зовнішньо-пропагандивний ефект.

В 1984 році маємо провести такі масові акції:

1/ Літня Світова Олімпіада.

В основному будуть заангажовані молодь, а також старше суспільство з США і Канади.

2/ 15-го жовтня 1984 року примине 25 років від московського скритовбивства Провідника ОУН сл.пам. Степана Бандери і 75-річчя від його народження.

Крім Академій, конференцій, статей, святочних сходин, необхідно організувати масові протиросійські, протибольшевицькі бравурні демонстрації.

3/ При кожній нагоді приїзду на Захід різних ансамблів і груп з СРСР-УРСР, треба негайно організувати пікетування і різні протестні акції. Не толерувати ні одного випадку "культ-обміну".

IV/ Історичний комплекс:

- 1/ Найважливіша річниця в 1984 році, яку мусимо всесторонньо відзначити - це 75-річчя від народження і 25-річчя від загибелі сл. пам. Степана Бандери.

З М І С Т

1/ Великоднє	Т. Провід	1
2/ З відправи Активу	І. КОВАЛЬСЬКИМ	2 - 4
3/ Невмиручість ідеалів Соборности	ПРОВІД ОУН	4 - 5
4/ До проблемта активности громадського сектора	С. ВИСОЧАН	6 - 9
5/ Наші завдання на відтинку ідеологічної боротьби	Р. ПОТАП	10 - 11

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXX